

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

P8_TA(2016)0102

Sytuacja na Morzu Śródziemnym i potrzeba całościowego podejścia UE do problematyki migracji

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 kwietnia 2016 r. w sprawie sytuacji na Morzu Śródziemnym i potrzeby całościowego podejścia UE do problematyki migracji (2015/2095(INI))

(2018/C 058/02)

Parlament Europejski,

- uwzględniając konwencję genewską z 1951 r. oraz dodatkowe protokoły do niej, a w szczególności zasadę non-refoulement,
- uwzględniając europejską Konwencję o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności,
- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka z 1948 r.,
- uwzględniając Konwencję ONZ o prawach dziecka z 1989 r. oraz rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 27 listopada 2014 r. w sprawie 25. rocznicy przyjęcia Konwencji ONZ o prawach dziecka ⁽¹⁾,
- uwzględniając Konwencję Narodów Zjednoczonych o prawie morza z 1982 r., Międzynarodową konwencję o bezpieczeństwie życia na morzu z 1974 r. oraz Międzynarodową konwencję o poszukiwaniu i ratownictwie morskim z 1979 r. z późniejszymi zmianami,
- uwzględniając Międzynarodową konwencję z 1990 r. o ochronie praw wszystkich pracowników migrujących i członków ich rodzin,
- uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej,
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Plan działania w zakresie małoletnich bez opieki (2010–2014)” (COM(2010)0213) oraz rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 12 września 2013 r. w sprawie problemu pozostawianych bez opieki małoletnich w UE ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 29 kwietnia 2015 r. w sprawie ostatnich tragicznych wydarzeń na Morzu Śródziemnym oraz polityki UE w zakresie migracji i azylu ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 10 września 2015 r. w sprawie migracji i uchodźców w Europie ⁽⁴⁾,
- uwzględniając debaty zorganizowane przez Komisję Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych PE w 2015 r.: w dniu 14 kwietnia w obecności komisarza Dimitrisa Avramopoulou, w dniu 6 maja na temat solidarności i sprawiedliwego podziału odpowiedzialności, w tym zobowiązań w zakresie akcji poszukiwawczo-ratowniczych, w dniu 26 maja na temat strategii współpracy z państwami trzecimi, w dniu 4 czerwca na temat stworzenia bezpiecznych i legalnych dróg dostępu do UE dla osób ubiegających się o azyl i uchodźców, a także wdrożenia wspólnego europejskiego systemu azylowego, w dniu 25 czerwca na temat walki z przemytem i wyzyskiem migrantów o nieuregulowanym statusie oraz handlem nimi, stworzenia odpowiednich legalnych kanałów migracji ekonomicznej, zarządzania granicami oraz polityki wizowej, w dniu 2 lipca na temat wykorzystania funduszy

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2014)0070.

⁽²⁾ Dz.U. C 93 z 9.3.2016, s. 165.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0176.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2015)0317.

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

przeznaczonych na sprawy wewnętrzne w kontekście migracji i rozwoju, w dniu 6 lipca na temat pierwszego pakietu wniosków Komisji w sprawie Europejskiego programu w zakresie migracji oraz solidarności i sprawiedliwego podziału odpowiedzialności, w tym zobowiązań w zakresie akcji poszukiwawczo-ratowniczych oraz stworzenia bezpiecznych i legalnych dróg dostępu do UE dla osób ubiegających się o azyl i uchodźców, w dniu 16 lipca w obecności ekspertów na temat unijnych funduszy na rzecz polityki migracyjnej, strategii politycznych, praktyk i danych dotyczących małoletnich pozbawionych opieki w państwach członkowskich UE i w Norwegii, współpracy UE z państwami trzecimi w zakresie migracji oraz poszukiwania nowych sposobów prawnego uregulowania migracji ekonomicznej, w dniu 22 września na temat drugiego pakietu wniosków Komisji w sprawie Europejskiego programu w zakresie migracji, w dniu 23 września z parlamentami narodowymi na temat podejścia „Hotspot” oraz rozwiązania problemu migracji na szczeblu krajowym i lokalnym, w dniu 19 października na temat walki z przemytem i wyzyskiem migrantów o nieuregulowanym statusie oraz handlem nimi, w dniu 10 listopada na temat komunikatu Komisji zatytułowanego „Zarządzanie kryzysem związanym z uchodźcami: stan realizacji działań priorytetowych w ramach Europejskiego programu w zakresie migracji” (COM(2015)0510), w dniu 19 listopada na temat wewnętrznego i zewnętrznego finansowania ze środków UE w zakresie unijnej polityki migracyjnej i azylowej, w dniu 10 grudnia na temat współpracy UE z państwami trzecimi w zakresie migracji, w dniu 21 grudnia na temat zarządzania granicami i polityki wizowej, skutecznego wdrożenia wspólnego europejskiego systemu azylowego oraz rozwijania odpowiednich legalnych kanałów migracji ekonomicznej,

- uwzględniając debaty przeprowadzone podczas wspólnego posiedzenia Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych oraz Komisji Rozwoju w dniu 1 kwietnia 2015 r. na temat związku między migracją a rozwojem, a także podczas wspólnego posiedzenia Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych, Komisji Spraw Zagranicznych oraz Podkomisji Praw Człowieka w dniu 15 września 2015 r. na temat przestrzegania praw człowieka w kontekście przepływów migracyjnych w regionie Morza Śródziemnego,
- uwzględniając sprawozdania Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych z wizyty jej delegacji na Lampedusie we wrześniu 2015 r. w sprawie akcji poszukiwawczo-ratowniczych, a także z wizyty w Tunezji w październiku 2015 r. w sprawie współpracy z państwami trzecimi w zakresie migracji, azylu i kontroli granicznej, a także uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej i Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych z wizyty wspólnej delegacji tych komisji na Sycylii w lipcu 2015 r. w sprawie sposobów przeciwdziałania presji migracyjnej w tym regionie, w tym przede wszystkim z perspektywy budżetowej,
- uwzględniając dziesięciopunktowy plan działania w sprawie migracji opracowany przez Komisję i zaprezentowany na wspólnym posiedzeniu Rady do Spraw Zagranicznych i Rady do Spraw Wewnętrznych w Luksemburgu w dniu 20 kwietnia 2015 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Europejski program w zakresie migracji” (COM(2015)0240),
- uwzględniając decyzję Rady (WPZiB) 2015/778 z dnia 18 maja 2015 r. w sprawie operacji wojskowej Unii Europejskiej w południowym rejonie środkowej części Morza Śródziemnego,
- uwzględniając decyzję w sprawie rozpoczęcia drugiej fazy operacji EUNAVFOR Med („operacja Sophia”), podjętą przez ambasadorów UE w ramach Komitetu Politycznego i Bezpieczeństwa ⁽¹⁾, a także uwzględniając operacje prowadzone przez NATO na Morzu Egejskim,
- uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2240 (2015) z dnia 9 października 2015 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Unijny plan działania na rzecz zwalczania przemytu migrantów na lata 2015–2020” (COM(2015)0285),
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji w sprawie wykonania rozporządzenia Eurodac w odniesieniu do obowiązku pobierania odcisków palców (SWD(2015)0150),

⁽¹⁾ <http://www.consilium.europa.eu/pl/press/press-releases/2015/09/28-eunavfor/>.

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

- uwzględniając zalecenie Komisji w sprawie europejskiego programu przesiedleń (C(2015)3560) oraz konkluzje przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie w sprawie przesiedlenia – za pomocą wielostronnych i krajowych systemów – 20 000 osób wymagających ochrony międzynarodowej, zaprezentowane podczas posiedzenia Rady ds. Wymiaru Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych w dniu 20 lipca 2015 r.,
- uwzględniając notę wyjaśniającą Komisji w sprawie podejścia „Hotspot”, a także sprawozdania z aktualnej sytuacji w Grecji i we Włoszech z dnia 10 lutego 2016 r. oraz z postępu prac w Grecji z dnia 4 marca 2016 r.,
- uwzględniając decyzję Rady (UE) 2015/1523 z dnia 14 września 2015 r. ustanawiającą środki tymczasowe w obszarze ochrony międzynarodowej na rzecz Włoch i Grecji,
- uwzględniając decyzję Rady (UE) 2015/1601 z dnia 22 września 2015 r. ustanawiającą środki tymczasowe w obszarze ochrony międzynarodowej na rzecz Włoch i Grecji,
- uwzględniając wniosek Komisji dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego kryzysowy mechanizm relokacji i zmieniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca (COM(2015)0450),
- uwzględniając wniosek Komisji dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego unijny wspólny wykaz bezpiecznych krajów pochodzenia do celów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej, oraz zmieniającego dyrektywę 2013/32/UE (COM(2015)0452),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Plan działania UE w zakresie powrotów” (COM(2015)0453),
- uwzględniając zalecenie Komisji wprowadzające wspólny podręcznik dotyczący powrotów do stosowania przez właściwe organy państw członkowskich w trakcie wykonywania zadań związanych z powrotami (C(2015)6250), a także załącznik do tego zalecenia,
- uwzględniając komunikat Komisji w sprawie zasad udzielania zamówień publicznych w związku z obecnym kryzysem azylowym (COM(2015)0454),
- uwzględniając wspólny komunikat Komisji i Wysokiej Przedstawicielki zatytułowany „Stawić czoła kryzysowi uchodźczemu w Europie: rola Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych” (JOIN(2015)0040),
- uwzględniając decyzję Komisji w sprawie utworzenia kryzysowego funduszu powierniczego na rzecz stabilności oraz eliminowania przyczyn migracji nieuregulowanej i wysiedleń w Afryce (C(2015)7293),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Zarządzanie kryzysem związanym z uchodźcami: natychmiastowe środki operacyjne, budżetowe i prawne w ramach Europejskiego programu w zakresie migracji” (COM(2015)0490), a także załączniki do tego komunikatu,
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Zarządzanie kryzysem związanym z uchodźcami: stan realizacji działań priorytetowych w ramach Europejskiego programu w zakresie migracji” (COM(2015)0510), a także załączniki do tego komunikatu,
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Europejska straż graniczna i przybrzeżna oraz skuteczne zarządzanie granicami zewnętrznymi UE” (COM(2015)0673), wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie Europejskiej Straży Granicznej i Przybrzeżnej oraz uchylającego rozporządzenie (WE) nr 2007/2004, rozporządzenie (WE) nr 863/2007 i decyzję Rady 2005/267/WE (COM(2015)0671), wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie europejskiego dokumentu podróży do celów powrotu nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (COM(2015)0668), wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 562/2006 (WE) w odniesieniu do wzmocnienia kontroli z użyciem odpowiednich baz danych na granicach zewnętrznych (COM(2015)0670), wniosek Komisji dotyczący decyzji Rady ustanawiającej środki tymczasowe w obszarze ochrony międzynarodowej na rzecz

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

Szwecji zgodnie z art. 9 decyzji Rady (UE) 2015/1523 oraz art. 9 decyzji Rady (UE) 2015/1601 ustanawiającymi środki tymczasowe w obszarze ochrony międzynarodowej na rzecz Włoch i Grecji (COM(2015)0677), a także zalecenie Komisji dotyczące programu dobrowolnego przyjmowania, ze względów humanitarnych, uchodźców przebywających w Turcji (C(2015)9490),

- uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczący stanu realizacji działań priorytetowych w ramach Europejskiego programu w zakresie migracji (COM(2016)0085),
- uwzględniając zalecenie Komisji skierowane do Republiki Greckiej w sprawie pilnych środków, jakie Grecja powinna podjąć w związku ze wznowieniem przekazywania na mocy rozporządzenia (UE) nr 604/2013 (C(2016)0871),
- uwzględniając wniosek dotyczący decyzji wykonawczej Rady w sprawie tymczasowego zawieszenia relokacji 30 % wnioskodawców przydzielonych Austrii na mocy decyzji Rady (UE) 2015/1601 ustanawiającej środki tymczasowe w obszarze ochrony międzynarodowej na rzecz Włoch i Grecji (COM(2016)0080),
- uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady Europejskiej i Rady zatytułowany „Przywrócenie strefy Schengen – Plan działania” (COM(2016)0120),
- uwzględniając sprawozdanie Komisji dla Parlamentu Europejskiego i Rady zatytułowane „Drugie sprawozdanie w sprawie postępów poczynionych przez Turcję w realizacji wymogów planu działania dotyczącego liberalizacji reżimu wizowego” (COM(2016)0140) oraz towarzyszący mu dokument roboczy służb Komisji (SWD(2016)0097),
- uwzględniając wniosek dotyczący rozporządzenia Rady w sprawie udzielania wsparcia w sytuacjach nadzwyczajnych na terenie Unii (COM(2016)0115) oraz przyszłą zmianę budżetu nr 1/2016 r. w celu stworzenia linii budżetowej dla tego instrumentu,
- uwzględniając konkluzje przyjęte przez Radę Europejską na nadzwyczajnym szczycie 23 kwietnia 2015 r., na szczycie w dniach 25–26 czerwca 2015 r., podczas nieformalnego posiedzenia szefów państw i rządów UE w sprawie migracji w dniu 23 września 2015 r., a także na szczycie w dniu 15 października 2015 r. oraz na posiedzeniach w dniach 17–18 grudnia 2015 r. i 18–19 lutego 2016 r.,
- uwzględniając konkluzje w sprawie bezpiecznych krajów pochodzenia przyjęte przez Radę podczas szczytu w dniu 20 lipca 2015 r., w sprawie migracji przyjęte w dniu 20 lipca 2015 r., w sprawie przyszłości polityki powrotowej przyjęte w dniu 8 października 2015 r., w sprawie migracji przyjęte w dniu 12 października 2015 r., w sprawie środków na rzecz radzenia sobie z kryzysem uchodźczym i migracyjnym przyjęte w dniu 9 listopada 2015 r., w sprawie bezpieczeństwa przyjęte w dniu 4 grudnia 2015 r. oraz w sprawie przemytu migrantów przyjęte w dniu 10 marca 2016 r.,
- uwzględniając konkluzje prezydencji z dnia 14 września 2015 r.,
- uwzględniając konkluzje przyjęte na posiedzeniu przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie w dniu 20 lipca 2015 r. w sprawie przesiedlenia – za pomocą wielostronnych i krajowych systemów – 20 000 osób w sposób oczywisty wymagających ochrony międzynarodowej,
- uwzględniając wspólny plan działania UE–Turcja z dnia 15 października 2015 r. oraz związane z nim sprawozdania z realizacji z dnia 10 lutego i 4 marca 2016 r.,
- uwzględniając oświadczenie szefów państw i rządów UE z dnia 7 marca 2016 r.,
- uwzględniając oświadczenie z Konferencji wysokiego szczebla poświęconej szlakowi wschodniośroziemnomorskiemu i szlakowi zachodniobałkańskiemu, przyjęte w dniu 8 października 2015 r., a także oświadczenie przywódców w sprawie przepływów uchodźców szlakiem zachodniobałkańskim, przyjęte na posiedzeniu w dniu 25 października 2015 r. oraz związane z nim sprawozdanie z postępu prac z dnia 10 lutego 2016 r.,

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

- uwzględniając plan działania oraz deklarację polityczną przyjęte podczas szczytu UE–Afryka w sprawie migracji, który odbył się w Valletcie w dniach 11–12 listopada 2015 r.,
- uwzględniając działania i sprawozdania Europejskiego Urzędu Wsparcia w dziedzinie Azylu (EASO), a w szczególności jego sprawozdanie roczne na temat sytuacji w dziedzinie azylu w Unii Europejskiej (2014 r.), a także tendencje w dziedzinie azylu w ujęciu miesięcznym,
- uwzględniając działania i sprawozdania Fronteksu, a zwłaszcza roczną analizę ryzyka za 2015 r. oraz kwartalne sprawozdania sieci analiz ryzyka,
- uwzględniając działania i sprawozdania Europolu, a zwłaszcza wspólny zespół operacyjny „Mare” oraz utworzenie przez Europol Europejskiego Centrum Zwalczania Przemytu Migrantów,
- uwzględniając działania i sprawozdania Eurojustu, a zwłaszcza jego sprawozdania w sprawie handlu ludźmi,
- uwzględniając działania, roczne sprawozdania i analizy Agencji Praw Podstawowych, a zwłaszcza analizy dotyczące form poważnego wyzysku pracowników, a także kryminalizacji migrantów o nieuregulowanym statusie oraz osób z nimi powiązanych,
- uwzględniając badania departamentu tematycznego C dotyczące wdrożenia art. 80 TFUE, nowych podejść, alternatywnych metod i środków dostępu do procedur azylowych dla osób ubiegających się o ochronę międzynarodową, poszukiwania nowych dróg ustawodawstwa w dziedzinie migracji pracowników do UE, wsparcia wspólnego europejskiego systemu azylowego i alternatyw dla systemu dublińskiego, współpracy UE z państwami trzecimi w zakresie migracji oraz przyjmowania uchodźczyń i kobiet ubiegających się o azyl w UE, a także uwzględniając badanie departamentu tematycznego D dotyczące funduszy UE na rzecz polityki migracyjnej: analiza skuteczności i najlepsze praktyki na przyszłość oraz badanie departamentu tematycznego DG EXPO na temat migrantów w regionie Morza Śródziemnego: ochrona praw człowieka,
- uwzględniając analizy Europejskiej Sieci Migracyjnej (ESM), a zwłaszcza analizę strategii, praktyk i danych dotyczących małoletnich pozbawionych opieki,
- uwzględniając działania i sprawozdania Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców,
- uwzględniając działania i sprawozdania specjalnego sprawozdawcy ONZ dotyczące praw człowieka w odniesieniu do migrantów,
- uwzględniając prace, sprawozdania i rezolucje Rady Europy,
- uwzględniając działania i sprawozdania Międzynarodowej Organizacji ds. Migracji (IOM),
- uwzględniając działania i sprawozdania Biura Narodów Zjednoczonych ds. Narkotyków i Przemoczości,
- uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Regionów w sprawie Europejskiego programu w zakresie migracji, przyjętą podczas 115. sesji plenarnej Komitetu Regionów w dniach 3–4 grudnia 2015 r.,
- uwzględniając opinie Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie Europejskiego programu w zakresie migracji oraz Unijnego planu działania na rzecz zwalczania przemytu migrantów,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 grudnia 2014 r. w sprawie sytuacji w regionie Morza Śródziemnego oraz potrzeby opracowania całościowego podejścia UE do migracji ⁽¹⁾,
- uwzględniając dokument roboczy w sprawie artykułu 80 – solidarność i sprawiedliwy podział odpowiedzialności, w tym w odniesieniu do zobowiązań w zakresie akcji poszukiwawczo-ratowniczych,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2014)0105.

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

- uwzględniając dokument roboczy w sprawie walki z przemytem i wyzyskiem migrantów o nieuregulowanym statusie oraz handlem nimi,
  - uwzględniając dokument roboczy w sprawie zarządzania granicami i polityki wizowej, w tym w sprawie roli Fronteksu i innych właściwych agencji,
  - uwzględniając dokument roboczy w sprawie stworzenia bezpiecznych i legalnych dróg dostępu do UE dla osób ubiegających się o azyl i uchodźców, w tym unijnej polityki przesiedleń i odnośnej polityki integracji,
  - uwzględniając dokument roboczy w sprawie rozwijania odpowiednich legalnych kanałów migracji ekonomicznej,
  - uwzględniając dokument roboczy w sprawie wewnętrznego i zewnętrznego finansowania ze środków UE w zakresie unijnej polityki migracyjnej i azylowej,
  - uwzględniając dokument roboczy w sprawie skutecznego wdrożenia wspólnego europejskiego systemu azylowego, w tym roli Europejskiego Urzędu Wsparcia w dziedzinie Azylu,
  - uwzględniając art. 52 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych, a także opinie Komisji Spraw Zagranicznych, Komisji Rozwoju, Komisji Budżetowej, Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych, Komisji Transportu i Turystyki, Komisji Rozwoju Regionalnego, Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia oraz Komisji Petycji (A8-0066/2016),
- A. mając na uwadze, że w swojej rezolucji z dnia 17 grudnia 2014 r. Parlament zlecił Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych przeprowadzenie oceny różnych odnośnych strategii politycznych, opracowanie szeregu zaleceń oraz złożenie na posiedzeniu plenarnym strategicznego sprawozdania z własnej inicjatywy;
- B. mając na uwadze, że zgodnie z danymi Fronteksu ⁽¹⁾ w 2015 r. 1,83 mln osób zostało zatrzymanych, kiedy usiłowały one nielegalnie przekroczyć zewnętrzne granice UE, co stanowi bezprecedensowy rekord w porównaniu z 282 500 migrantami przybyłymi do UE w 2014 r.; mając na uwadze, że zgodnie z danymi Międzynarodowej Organizacji ds. Migracji (IOM) oraz UNICEF-u około 20 % wszystkich migrantów przybywających drogą morską stanowią dzieci ⁽²⁾;
- C. mając na uwadze, że zgodnie z danymi EASO ⁽³⁾ w 2015 r. w UE+ ⁽⁴⁾ złożono ponad 1,4 mln wniosków o ochronę międzynarodową, przy czym od kwietnia liczba tych wniosków stale rosła, natomiast liczba ponownie składanych wniosków malała; mając na uwadze, że około 6 % wniosków złożyły osoby, które podały % osób przybywających do Grecji drogą morską stanowiły kobiety, a 40 % dzieci ⁽⁵⁾;
- D. mając na uwadze, że zgodnie z Konwencją ONZ o prawach dziecka za dziecko uznaje się każdą osobę poniżej osiemnastego roku życia;

⁽¹⁾ Informacje Fronteksu, <http://frontex.europa.eu/news/number-of-migrants-arriving-in-greece-dropped-by-half-in-november-cITv3V>.

⁽²⁾ Nota informacyjna Międzynarodowej Organizacji ds. Migracji oraz UNICEF-u: Migracja dzieci do Europy, http://www.iom.int/sites/default/files/press_release/file/IOM-UNICEF-Data-Brief-Refugee-and-Migrant-Crisis-in-Europe-30.11.15.pdf.

⁽³⁾ Biuletyn EASO, listopad–grudzień 2015, https://easo.europa.eu/wp-content/uploads/EASO-Newsletter-NOV-DEC_-20151.pdf.

⁽⁴⁾ UE+ obejmuje 28 państw członkowskich UE oraz Norwegię i Szwajcarię.

⁽⁵⁾ UNHCR – dane z Grecji (infografika) – 7 marca 2016 r.

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

- E. mając na uwadze, że według doniesień IOM w 2015 r. ponad 3 771 osób zginęło lub zaginęło na Morzu Śródziemnym ⁽¹⁾; mając na uwadze, że do dnia 8 marca 2016 r. zgłoszono utonięcia 444 osób w Morzu Śródziemnym; mając na uwadze, że w pierwszych dziewięciu tygodniach 2016 r. zginęło 77 dzieci (średnio ponad jedno dziecko dziennie); mając na uwadze, że z ostatnich danych Europolu wynika, iż co najmniej 10 000 dzieci pozbawionych opieki, które przybyły do Europy, zniknęło bez śladu;
- F. mając na uwadze, że dzień 3 października powinien zostać uznany Dniem Pamięci o wszystkich mężczyznach, kobietach i dzieciach, którzy zginęli, usiłując uciec ze swojego kraju z powodu prześladowań, konfliktu i wojny, a także o wszystkich mężczyznach i kobietach narażających codziennie życie, aby ratować te osoby;
- G. mając na uwadze, że w niektórych częściach świata panuje wojna i przemoc, a także skrajne ubóstwo w połączeniu z degradacją środowiska naturalnego i brakiem możliwości dla młodych ludzi, co może wzniecać jeszcze większą przemoc oraz spowodować brak bezpieczeństwa i kolejne fale przemieszczeń ludności;

Artykuł 80 TFUE – Solidarność i sprawiedliwy podział odpowiedzialności, w tym w odniesieniu do zobowiązań w zakresie akcji poszukiwawczo-ratowniczych

- H. mając na uwadze, że zgodnie z art. 80 TFUE u podstaw całego systemu unijnego leżą zasady solidarności i sprawiedliwego podziału odpowiedzialności, co zapewnia podstawę prawną wdrożenia tych zasad do strategii politycznych UE dotyczących azylu, migracji i kontroli granicznych;
- I. mając na uwadze, że solidarność może przybrać formy solidarności wewnętrznej i zewnętrznej; mając na uwadze, że relokacja, wzajemne uznawanie decyzji azylowych, środki wsparcia operacyjnego, proaktywna wykładnia obecnego rozporządzenia dublińskiego oraz dyrektywy w sprawie tymczasowej ochrony to narzędzia solidarności wewnętrznej, natomiast przesiedlenia, przyjęcia ze względów humanitarnych oraz akcje poszukiwawczo-ratownicze na morzu propagują solidarność zewnętrzną; mając na uwadze, że mechanizm ochrony ludności może być ukierunkowany na wszystkie te działania;
- J. mając na uwadze, że do dnia 3 marca 2016 r. z 39 600 osób ubiegających się o azyl, znajdujących się we włoskich ośrodkach i czekających na przydział do innych państw członkowskich, rzeczywiście relokowano jedynie 338 osób, a w Grecji dokonano 322 relokacji spośród przewidzianych 66 400;

Walka z przemytem i wyzyskiem migrantów o nieuregulowanym statusie oraz handlem nimi

- K. mając na uwadze, że przemyt i wyzysk migrantów oraz handel nimi to odrębne zjawiska prawne uregulowane w odrębnych ramach prawnych na szczeblu unijnym i międzynarodowym, wymagające właściwie ukierunkowanych reakcji, przy czym w praktyce zjawiska te często się pokrywają; mając na uwadze, że przemyt i siatki handlarzy mogą niezwykle szybko zmieniać sposób, w jaki funkcjonują, co wymaga szybkich reakcji opartych na najnowszych i najbardziej rzetelnych danych; mając na uwadze, że przeciwdziałanie przemytowi migrantów nie powinno wpływać na podmioty świadczące nielegalnym migrantom pomoc humanitarną;
- L. mając na uwadze, że walka z przemytem i wyzyskiem migrantów o nieuregulowanym statusie oraz handlem nimi wymaga krótko-, średnio- i długoterminowych reakcji, w tym środków na rzecz rozbijania siatek przestępczych oraz wymierzania sprawiedliwości przestępcom, gromadzenia i analizy danych, środków na rzecz ochrony ofiar i powrotów migrantów przebywających nielegalnie, a także współpracy z państwami trzecimi oraz długoterminowych strategii na rzecz rozwiązania problemu zapotrzebowania na ofiary handlu ludźmi i przemytu ludzi, a także głównych przyczyn migracji, które zmuszają ludzi do korzystania z usług przemytników;

⁽¹⁾ IOM, projekt dotyczący zaginionych migrantów, <http://missingmigrants.iom.int/>.

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

Zarządzanie granicami i polityka wizowa, w tym rola agencji ochrony granic i innych odnośnych agencji

- M. mając na uwadze, że szereg wniosków Komisji w zakresie polityki związanej z granicami oraz polityki wizowej jest obecnie rozpatrywany w zwykłej procedurze ustawodawczej, zwłaszcza wniosek dotyczący rozporządzenia w sprawie unijnego kodeksu wizowego (przekształcenie) (2014/0094(COD)), wniosek dotyczący rozporządzenia ustanawiającego wizę objazdową (2014/0095(COD)) oraz wniosek dotyczący rozporządzenia ustanawiającego jednolity formularz wizowy: bezpieczeństwo (2015/0134(COD)); mając na uwadze, że w ostatnim czasie Komisja przedłożyła nowe wnioski w tym obszarze, które będą rozpatrywane w zwykłej procedurze ustawodawczej;
- N. mając na uwadze, że zniesienie kontroli na granicach wewnętrznych musi iść w parze ze skutecznym zarządzaniem granicami zewnętrznymi, przy jednoczesnym zachowaniu najwyższych standardów, skutecznej wymiany informacji między państwami członkowskimi i pełnym poszanowaniu praw podstawowych wszystkich osób;
- O. mając na uwadze, że Parlament Europejski wezwał unijną agencję ochrony granic do wzmocnienia jej potencjału w zakresie przeciwdziałania potencjalnym naruszeniom praw podstawowych, w tym w ramach jej porozumień roboczych zawieranych z właściwymi organami państw trzecich; mając na uwadze, że wniosek Komisji dotyczący nowej unijnej agencji ochrony granic zawiera mechanizm składania skarg;
- P. mając na uwadze, że obecny kodeks wizowy umożliwi państwom członkowskim odejście od zwykłych kryteriów dopuszczalności przy rozpatrywaniu wniosków wizowych z przyczyn humanitarnych (art. 19 i 25);

Stworzenie bezpiecznych i legalnych dróg dostępu do UE dla osób ubiegających się o azyl i uchodźców, w tym opracowanie unijnej polityki przesiedleń i odnośnej polityki integracji

- Q. mając na uwadze, że 86 % ogółu uchodźców na świecie przebywa w krajach nieuprzemysłowionych; mając na uwadze, że siatki przestępcze oraz przemytnicy wykorzystują desperację ludzi usiłujących przedostać się do Unii w ucieczce przed prześladowaniem lub wojną;
- R. mając na uwadze, że bezpieczne i legalne drogi dostępu do Unii dla uchodźców są ograniczone, a wielu z nich nadal decyduje się na ryzykowną przeprawę; mając na uwadze, że stworzenie nowych bezpiecznych i legalnych dróg dostępu do Unii dla osób ubiegających się o azyl i uchodźców, a także bazowanie na istniejącym ustawodawstwie i praktykach zapewniłoby Unii i państwom członkowskim większą świadomość potrzeb związanych z ochroną i napływem migrantów do UE, a także pomogłoby osłabić model biznesowy przemytników;

Strategia współpracy z państwami trzecimi, w szczególności w zakresie regionalnych programów ochrony, przesiedleń i powrotów, jak również w celu wyeliminowania pierwotnych przyczyn migracji

- S. mając na uwadze, że współpraca UE z państwami trzecimi rozwija się dzięki takim instrumentom politycznym jak dialogi regionalne, dialogi dwustronne, wspólne plany w zakresie migracji i mobilności oraz partnerstwa na rzecz mobilności, dzięki instrumentom prawnym, takim jak klauzule dotyczące migracji zawarte w globalnych porozumieniach, umowy o readmisji, umowy o ułatwieniach wizowych oraz umowy o zniesieniu wiz, a także dzięki instrumentom operacyjnym, takim jak regionalne programy ochrony, regionalne programy rozwoju i ochrony, uzgodnienia robocze Fronteksu oraz współpraca EASO z państwami trzecimi;
- T. mając na uwadze, że poszczególne państwa członkowskie nadal podejmują intensywne działania zewnętrzne w zakresie migracji na poziomie dwustronnym;
- U. mając na uwadze, że Unia zacieśniła zewnętrzną współpracę z państwami trzecimi w zakresie migracji i azylu, aby odpowiednio reagować na obecny kryzys uchodźczy, oraz uruchomiła nowe inicjatywy na rzecz współpracy, takie jak wspólny plan działania UE–Turcja, zobowiązania dotyczące szlaków zachodniobałkańskich, a także plan działania przyjęty na szczycie w Valletcie;

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

Stworzenie odpowiednich legalnych kanałów migracji ekonomicznej

- V. mając na uwadze, że według szacunków do 2020 r. liczba ludności w wieku produkcyjnym w Unii spadnie o 7,5 mln; mając na uwadze, że przewidywania dotyczące rozwoju potrzeb rynku pracy w Unii wskazują na pojawiające się oraz przyszłe braki w określonych obszarach; mając na uwadze, że obywatele państw trzecich muszą przezwyciężyć wiele trudności, aby zdobyte przez nich kwalifikacje krajowe mogły zostać uznane, przez co często są zatrudniani na stanowiskach nieodpowiadających ich wysokim kwalifikacjom;
- W. mając na uwadze, że obecne podejście Unii do migracji zarobkowej jest fragmentaryczne, a wiele dyrektyw skupia się na określonych kategoriach pracowników oraz obywateli państw trzecich, którzy w pewnych warunkach mają pozwolenie na pracę; mając na uwadze, że takie podejście może służyć jedynie zaspokajaniu krótkoterminowych i określonych potrzeb;

Analiza wykorzystania funduszy przeznaczonych na sprawy wewnętrzne, w tym funduszy nadzwyczajnych, w kontekście migracji i rozwoju

- X. mając na uwadze, że Unia posiada szereg instrumentów finansowych, by finansować działania państw członkowskich i państw trzecich w dziedzinie migracji, azylu oraz zarządzania granicami; mając na uwadze, że środki finansowe są przyznawane państwom członkowskim głównie za pośrednictwem Funduszu Azylu, Migracji i Integracji oraz Funduszu Bezpieczeństwa Wewnętrznego, jednak w działaniach odnoszących się do migracji mogą one korzystać z szeregu innych programów i funduszy; mając również na uwadze, że środkami finansowymi dla państw trzecich, przyznawanymi głównie za pośrednictwem Instrumentu Finansowania Współpracy na rzecz Rozwoju, gospodarują rozliczne dyrekcje generalne Komisji oraz Europejska Służba Działań Zewnętrznych;
- Y. mając na uwadze, że aktualne rozdrobnienie pozycji budżetowych oraz odpowiedzialności może utrudnić wszechstronne rozeznanie w sposobie wydatkowania środków finansowych, a nawet dokładne określenie ilościowe unijnych wydatków na migrację;

Skuteczne wdrażanie wspólnego europejskiego systemu azylowego, w tym rola Europejskiego Urzędu Wsparcia w dziedzinie Azylu

- Z. mając na uwadze, że wspólny europejski system azylowy obejmuje zbiór wspólnych zasad dotyczących wspólnej polityki azylowej, jednolitego statusu azylu oraz wspólnych procedur azylowych obowiązujących w całej Unii; mając jednak na uwadze, że wiele sygnałów ostrzegawczych, w tym decyzje o wszczęciu postępowań o uchybieniu zobowiązaniom państwa członkowskiego przyjmowane przez Komisję, dowodzi, że w wielu państwach członkowskich wspólny europejski system azylowy nie został w pełni wdrożony; mając na uwadze, że wdrożenie go ma kluczowe znaczenie dla harmonizacji prawa krajowego poszczególnych krajów, a także wspierania solidarności pomiędzy państwami członkowskimi; mając również na uwadze, że państwa członkowskie mogą ubiegać się o wsparcie ze strony EASO, aby spełnić wymogi stawiane we wspólnym europejskim systemie azylowym; mając na uwadze, że harmonizacja warunków przyjmowania i procedur azylowych może pozwolić odciążyć kraje oferujące lepsze warunki i ma kluczowe znaczenie dla podziału odpowiedzialności;
- AA. mając na uwadze, że aktualne mechanizmy systemu dublińskiego nie zapewniły obiektywności, nie wprowadziły sprawiedliwych kryteriów podziału odpowiedzialności za wnioski o ochronę międzynarodową oraz nie zapewniły szybkiego dostępu do tej ochrony; mając na uwadze, że systemu tego nie stosuje się w praktyce oraz że w drodze dwóch decyzji Rady o tymczasowej relokacji przyjęto wyraźne odstępstwa od niego; mając również na uwadze, że Komisja zapowiedziała wniosek w sprawie gruntownego przeglądu rozporządzenia Dublin III, który ma przedstawić do marca 2016 r.;
- AB. mając na uwadze, że zgodnie z art. 3 konwencji genewskiej z 1951 r. niedopuszczalne jest, by państwa członkowskie dyskryminowały uchodźców ze względu na ich rasę, religię lub państwo pochodzenia;

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

Solidarność

1. zwraca uwagę, że działania Unii dotyczące migracji muszą opierać się na zasadzie solidarności; zauważa, że zasada ta, o której mowa w art. 80 TFUE, obejmuje kwestie azylu, imigracji oraz polityki kontroli granic; jest zdania, że art. 80, w połączeniu z art. 77–79 TFUE, stanowi podstawę prawną do wprowadzenia zasady solidarności w tych obszarach;

Poszukiwanie i ratownictwo

2. wychodzi z założenia, że ratowanie życia musi być podstawowym priorytetem oraz że nieodzowne jest przeznaczenie odpowiednich środków finansowych, zarówno na szczeblu Unii Europejskiej, jak i państw członkowskich, na akcje poszukiwawczo-ratownicze; odnotowuje wzrost liczby nieuregulowanych prawnie przypadków przybywania drogą morską i alarmujący wzrost liczby ofiar śmiertelnych na morzu, a jednocześnie ciągły brak właściwej reakcji ze strony UE;

3. przypomina, że ratowanie życia jest aktem solidarności z osobami ryzykującymi życie, ale że jest to również zobowiązanie prawne na mocy prawa międzynarodowego, jako że art. 98 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza ratyfikowanej przez wszystkie państwa członkowskie i przez samą Unię wymaga udzielenia pomocy każdej osobie znajdującej się w niebezpieczeństwie na morzu;

4. uważa, że stała, zdecydowana i skuteczna reakcja UE w dziedzinie akcji poszukiwawczo-ratowniczych na morzu ma kluczowe znaczenie dla zapobiegania rosnącej liczbie przypadków śmiertelnych wśród migrantów próbujących przedostać się przez Morze Śródziemne;

5. sugeruje w związku z tym, by wzmocnić zdolności poszukiwawczo-ratownicze, a także by rządy państw członkowskich przeznaczyły więcej zasobów – pomocy finansowej i sprzętu – na ogólnounijną operację humanitarną, której celem jest poszukiwanie, ratowanie migrantów znajdujących się w niebezpieczeństwie, udzielanie im pomocy i przekazywanie ich do najbliższego bezpiecznego miejsca;

6. zauważa, że kapitanowie statków prywatnych lub organizacje pozarządowe, które udzielają pomocy osobom będącym w niebezpieczeństwie na morzu, nie mogą ryzykować kary za udzielanie takiej pomocy; jest zdania, że statki handlowe nie powinny zastępować państw członkowskich i Unii Europejskiej w wypełnianiu swych obowiązków pod względem poszukiwania i ratowania ludzi;

Walka z handlem ludźmi i ich przemytem

7. domaga się, by wprowadzono wyraźne rozróżnienie na osoby przemywane do Unii Europejskiej i przybywające do niej ofiary handlu ludźmi, ponieważ reakcja polityczna musi mieć charakter nie tylko zintegrowany, ale także odpowiednio ukierunkowany; stwierdza ogólnie, że przemyt migrantów obejmuje ułatwianie nielegalnego wjazdu danej osoby do państwa członkowskiego, natomiast handel ludźmi obejmuje nabór, przewóz lub przyjęcie danej osoby w drodze przemocy, oszustwa lub nadużycia w celu jej wyzysku;

8. jest zdania, że jakiegokolwiek całościowe podejście do migracji koniecznie musi obejmować środki zmierzające do zakłócenia działalności sieci przestępczych prowadzących handel ludźmi lub ich przemyt;

9. z zadowoleniem przyjmuje pozytywną rolę, jaką dotychczas odegrały okręty marynarki wojennej w ratowaniu życia na morzu i rozbijaniu sieci przestępczych; popiera cele operacji morskich, takich jak operacja Sophia, prowadzonych przez marynarkę wojenną oraz podkreśla, że należy chronić życie i że wszystkie aspekty operacji powinny zapewniać ochronę życia migrantów;

10. zauważa, że operacje wojskowe nie powinny stanowić głównego aspektu jakiegokolwiek całościowego podejścia do zagadnienia migracji oraz ponownie stwierdza, że operacja Sophia nie może pochłaniać zasobów już udostępnionych na Morzu Śródziemnym w celu ratowania życia na morzu;

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

Rola agencji unijnych w walce z przemytem ludzi

11. zwraca uwagę, że skoro przestępcy mogą szybko zmienić sposób działania, co też czynią, reakcje polityczne należy dostosować do najnowszych i dokładnych danych na ten temat; zauważa, że pozytywnym krokiem naprzód jest przyjęcie przez Komisję w dniu 27 maja 2015 r. unijnego planu działania przeciwko przemytowi ludzi, który przewiduje utworzenie grupy kontaktowej agencji unijnych ds. przemytu migrantów celem wzmocnienia współpracy operacyjnej między nimi oraz wymiany informacji;

12. podkreśla, że należy w pełni wykorzystywać istniejące instrumenty, takie jak analizy ryzyka agencji unijnych; jest zdania, że agencje UE powinny podjąć pełną współpracę, ale również nasilić współpracę z państwami członkowskimi; uważa, że lepsza koordynacja działań powinna umożliwić gromadzenie danych na szczeblu krajowym i ich przekazywanie do agencji;

Relokacja

13. przypomina, że proces relokacji, tj. przeniesienia osoby ubiegającej się o ochronę międzynarodową lub objętej ochroną międzynarodową z jednego państwa członkowskiego do innego państwa członkowskiego w Unii Europejskiej, jest praktycznym przykładem solidarności wewnątrzunijnej; przypomina ponadto, że od 2009 r. Parlament Europejski wzywa do wprowadzenia wiążącego mechanizmu rozdziału azylantów między wszystkie państwa członkowskie;

14. zauważa, że w ubiegłym roku Rada przyjęła dwie decyzje w sprawie tymczasowych środków relokacji w Unii (decyzje o relokacji)⁽¹⁾, które obejmują przenoszenie osób ubiegających się o ochronę międzynarodową z Grecji i Włoch do innych państw członkowskich; zwraca uwagę, że choć decyzje o relokacji nie zastępują aktualnych zasad dublińskich dotyczących podziału odpowiedzialności, stanowią one „tymczasowe odstępstwo” od tych zasad;

15. jest zdania, że wprowadzenie pilnych środków relokacji to krok we właściwym kierunku, wzywa zatem państwa członkowskie do niezwłocznego wypełnienia swych zobowiązań w odniesieniu do tych środków;

16. przypomina, że do celów decyzji o relokacji relokacja obejmuje jedynie te narodowości, w przypadku których zgodnie z danymi Eurostatu odsetek pozytywnych decyzji o przyznaniu ochrony międzynarodowej na terenie Unii Europejskiej wyniósł min. 75 % w ciągu poprzedzających trzech miesięcy; zwraca uwagę, że decyzje o relokacji będą miały wpływ na stosunkowo niewielką liczbę osób i nie obejmą dużej liczby wnioskodawców z innych państw trzecich, którzy nie mogą podlegać relokacji na mocy tych decyzji;

17. niepokoi się, że na mocy obecnych decyzji o relokacji państwa członkowskie, do których w pierwszym rzędzie przybywają migranci, nadal muszą rozpatrywać bardziej złożone wnioski o ochronę międzynarodową (oraz odwołania), muszą wprowadzać dłuższe terminy przyjmowania, a także będą musiały koordynować powroty osób, którym nie przysługuje ochrona międzynarodowa; podkreśla, że każdy nowy system zarządzania wspólnym europejskim systemem azylowym musi opierać się na solidarności i sprawiedliwym podziale odpowiedzialności;

18. jest zdania, że poza kryteriami zawartymi w decyzjach o relokacji, tj. PKB państwa członkowskiego, liczbą ludności, stopą bezrobocia oraz liczbą osób ubiegających się o azyl w danym państwie członkowskim w przeszłości, należy wziąć pod uwagę dwa dodatkowe kryteria, a mianowicie wielkość terytorium danego państwa członkowskiego oraz gęstość zaludnienia;

19. uważa, że w procesie relokacji należy w jak największym i praktycznie możliwym stopniu uwzględnić preferencje wnioskodawcy; twierdzi, że jest to sposób zniechęcenia osób ubiegających się o ochronę międzynarodową do wtórnego przemieszczania się i zachęcania ich do przyjęcia decyzji o relokacji, jednak nie powinien on wstrzymywać procesu relokacji;

⁽¹⁾ Decyzja Rady (UE) 2015/1523 i decyzja Rady (UE) 2015/1601.

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

Przesiedlenia

20. jest zdania, że przesiedlenia to jedna z preferowanych opcji gwarantowania uchodźcom i osobom potrzebującym ochrony międzynarodowej bezpiecznego i legalnego wstępu na terytorium Unii w przypadkach, gdy nie mogą oni ani powrócić do kraju pochodzenia ani uzyskać skutecznej ochrony lub całkowicie zintegrować się w kraju przyjmującym;

21. zauważa ponadto, że przesiedlenia pod auspicjami Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców (UNHCR) to ugruntowany program humanitarny, a także pożyteczne narzędzie uporządkowanego zarządzania napływami osób potrzebujących ochrony międzynarodowej na terytoria państw członkowskich;

22. zwraca uwagę, że w obliczu niemającej precedensu liczby migrantów, którzy już dotarli lub docierają do zewnętrznych granic Unii Europejskiej, a także stałego wzrostu liczby ludzi ubiegających się o ochronę międzynarodową Unia potrzebuje wiążącego i obowiązkowego podejścia legislacyjnego do przesiedleń, co stwierdzono w programie Komisji dotyczącym migracji; zaleca, by dla zapewnienia skuteczności podejście to koniecznie przewidywało przesiedlenie rozsądnej liczby uchodźców w stosunku do całkowitej liczby uchodźców ubiegających się o ochronę międzynarodową ze strony UE, a także uwzględniło ogólne potrzeby w zakresie przesiedlania publikowane co roku przez UNHCR;

23. podkreśla, że istnieje potrzeba stałego unijnego programu przesiedleń z obowiązkowym udziałem państw członkowskich przesiedlających sensowną liczbę uchodźców przy uwzględnieniu ogólnej liczby uchodźców ubiegających się o ochronę w Unii;

Przyjęcie ze względów humanitarnych

24. zwraca uwagę, że przyjęcie ze względów humanitarnych można wykorzystywać jako uzupełnienie przesiedlenia, aby zapewnić ochronę w trybie pilnym, często ochronę tymczasową, najbardziej potrzebującym, np. małoletnim bez opieki, niepełnosprawnym lub osobom wymagającym pilnej ewakuacji medycznej;

25. podkreśla, że jeżeli wobec obywateli państw trzecich nie da się zastosować przesiedlenia, należy zachęcić wszystkie państwa członkowskie UE, by opracowały i realizowały programy przyjmowania ze względów humanitarnych;

Wizy humanitarne

26. zauważa, że wizy humanitarne umożliwiają osobom potrzebującym ochrony międzynarodowej dostęp do państwa trzeciego w celu ubiegania się o azyl; wzywa państwa członkowskie do lepszego wykorzystywania istniejących możliwości w zakresie przyznawania wiz humanitarnych, zwłaszcza osobom o szczególnych potrzebach, w ambasadach UE i urzędach konsularnych w krajach pochodzenia lub krajach tranzytowych;

27. jest zdania, że osoby ubiegające się o ochronę międzynarodową powinny móc wnosić o europejską wizę humanitarną bezpośrednio w konsulacie lub ambasadzie danego państwa członkowskiego, a otrzymawszy ją – po przeprowadzeniu uprzedniej oceny – powinny móc wjechać na terytorium państwa członkowskiego, które wydało wizę, wyłącznie w celu złożenia w nim wniosku o ochronę międzynarodową; uważa zatem, że konieczna jest zmiana kodeksu wizowego poprzez ujęcie w nim bardziej szczegółowych przepisów dotyczących wiz humanitarnych;

Wspólny europejski system azylowy

28. podkreśla, że potrzebne są dalsze działania na rzecz zapewnienia, by wspólny europejski system azylowy stał się w pełni jednolitym systemem;

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

29. przypomina, że kompleksowa ocena (w formie sprawozdań z oceny Komisji) wdrażania pakietu, a następnie szybkie działania następcze w przypadku niezadowalającego wdrożenia go w niektórych państwach członkowskich są absolutnie niezbędne dla lepszej harmonizacji;

30. zwraca przykładowo uwagę, że niedopuszczalne czy kolejne wnioski, procedury przyspieszone lub procedury graniczne to konkretne przykłady, gdzie przekształcenie dyrektywy w sprawie procedur azylowych miało wprowadzić trudną do osiągnięcia równowagę pomiędzy skutecznością systemu a prawami wnioskodawców, zwłaszcza osób o szczególnych potrzebach; podkreśla, że taka równowaga może zostać osiągnięta wyłącznie przy zapewnieniu pełnego i właściwego wdrożenia przepisów;

31. podkreśla znaczenie kontroli sądowej wszystkich form pozbawienia wolności zgodnie z przepisami dotyczącymi imigracji i azylu; przypomina, że zarówno prawo międzynarodowe, jak i Karta praw podstawowych Unii Europejskiej wymagają, by państwa członkowskie rozważyły rozwiązania alternatywne dla pozbawienia wolności; apeluje do państw członkowskich o prawidłowe stosowanie procedur azylowych oraz dyrektyw w sprawie warunków przyjmowania w odniesieniu do dostępu do ośrodków detencyjnych;

32. przypomina znaczenie ograniczenia liczby bezpieczeństwa i zachęca państwa członkowskie do wprowadzenia procedur stwierdzania statusu bezpieczeństwa oraz wzajemnej wymiany dobrych praktyk w zakresie gromadzenia wiarygodnych danych dotyczących bezpieczeństwa oraz procedur stwierdzania statusu bezpieczeństwa;

Przegląd rozporządzenia Dublin III

33. zauważa, że funkcjonowanie rozporządzenia Dublin III⁽¹⁾ wzbudziło wiele wątpliwości, jeżeli chodzi o sprawiedliwość i solidarność w wyznaczeniu państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o ochronę międzynarodową; zwraca uwagę, że obecny system nie uwzględnia w odpowiednim stopniu wyjątkowo dużej presji migracyjnej, z jaką borykają się państwa członkowskie na zewnętrznych granicach Unii Europejskiej; uważa, że państwa członkowskie muszą zaakceptować bieżące trudności wynikające z logiki dublińskiej oraz że Unia powinna opracować rozwiązania w duchu solidarności wśród państw członkowskich i zainteresowanych migrantów;

34. zwraca uwagę, że obciążenie systemu stworzonego rozporządzeniem dublińskim w związku z rosnącą liczbą migrantów przybywających do Unii pokazuje, że wdrożony system zdecydowanie nie spełnia swych dwóch podstawowych celów, czyli stworzenia obiektywnych i sprawiedliwych kryteriów podziału odpowiedzialności oraz zagwarantowania szybkiego dostępu do ochrony międzynarodowej; ponownie podkreśla swoje zastrzeżenia co do kryterium, zgodnie z którym obecnie to państwo członkowskie pierwszego wjazdu jest określane jako państwo odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku o ochronę międzynarodową, i uważa, że należy dokonać zmiany tego kryterium;

35. zwraca jednocześnie uwagę na wysoki poziom wtórnego przemieszczania się na terenie Unii Europejskiej; uważa, że oczywiste jest, iż od czasu stworzenia systemu dublińskiego nie przewidziano podziału odpowiedzialności pomiędzy państwa członkowskie, a jego głównym celem było szybkie przypisanie pojedynczemu państwu członkowskiemu odpowiedzialności za rozpatrzenie wniosku o azyl;

36. zaleca, by kryteria, na podstawie których wydaje się decyzje o relokacji, zostały bezpośrednio włączone do standardowych unijnych zasad podziału odpowiedzialności za rozpatrywanie wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej; podkreśla, że w procesie przeglądu rozporządzenia dublińskiego należy dokonać przeglądu definicji „wnioskodawców w oczywisty sposób wymagających ochrony międzynarodowej”, ponieważ migrantami i uchodźcami nienależącymi do tej kategorii musiałyby się nadal zająć państwa członkowskie ich pierwszego przybycia;

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpieczeństwa (przekształcenie) (Dz.U. L 180 z 29.6.2013, s. 31).

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

37. jest zdania, że Unia Europejska powinna wspierać państwa członkowskie, w których składa się najwięcej wniosków azylowych, oferując im proporcjonalne i odpowiednie wsparcie finansowe i techniczne; uznaje zasadność stosowania środków zapewniających solidarność i podział odpowiedzialności w procesie podnoszenia jakości i funkcjonowania wspólnego europejskiego systemu azylowego;

38. zwraca uwagę, że jedną z propozycji gruntownego przeglądu systemu dublińskiego byłoby stworzenie systemu centralnego przyjmowania wniosków na szczeblu unijnym, aby każdy wnioskodawca był postrzegany jako osoba ubiegająca się o azyl w całej Unii Europejskiej, a nie w konkretnym państwie członkowskim, i stworzenie centralnego systemu podziału odpowiedzialności obejmującego wszystkie osoby ubiegające się o azyl w Unii; sugeruje, że taki system mógłby przewidywać pewne minimalne wartości dla danego państwa członkowskiego w odniesieniu do liczby osób napływających, co mogłoby wydatnie pomóc w zahamowaniu wtórnego przemieszczania się, jako że wszystkie państwa członkowskie byłyby w pełni włączone do scentralizowanego systemu i nie ponosiłyby indywidualnie odpowiedzialności za przekazywanie wnioskodawców do innych państw członkowskich; jest zdania, że taki system mógłby działać w oparciu o szereg centrów unijnych, w których odbywałyby się rozdział wnioskodawców na poziomie Unii; podkreśla, że nowy system podziału odpowiedzialności musi obejmować kluczowe pojęcia jedności rodziny i dobra dziecka;

Wzajemne uznawanie

39. zwraca uwagę, że obecnie państwa członkowskie uznają decyzje azylowe wydane w innych państwach członkowskich tylko wówczas, gdy są one negatywne; podkreśla, że wzajemne uznawanie pozytywnych decyzji azylowych jest logicznym krokiem w kierunku prawidłowego stosowania art. 78 ust. 2 lit. a) TFUE, który wymaga jednolitego statusu azylu obowiązującego w całej Unii;

Dyrektywa w sprawie ochrony tymczasowej

40. zwraca uwagę, że w razie masowego napływu imigrantów Komisja z inicjatywy własnej lub po rozpatrzeniu wniosku złożonego przez państwo członkowskie może zaproponować zastosowanie dyrektywy Rady 2001/55/WE w sprawie ochrony tymczasowej (dyrektywa w sprawie ochrony tymczasowej)⁽¹⁾; podkreśla, że zastosowanie tej dyrektywy wymaga decyzji Rady przyjętej większością kwalifikowaną; zauważa, że dyrektywę tę należy zastosować w przypadku zagrożenia, że unijny system azylowy nie będzie w stanie poradzić sobie z aktualnym lub zbliżającym się masowym napływem wysiedleńców; zwraca jednak uwagę, że dyrektywa w sprawie ochrony tymczasowej nie została jeszcze zastosowana od czasu jej przyjęcia w 2001 r.;

41. podkreśla, że dyrektywa w sprawie ochrony tymczasowej przewiduje również możliwość ewakuowania wysiedleńców z krajów trzecich oraz że w przypadku takiej ewakuacji możliwe byłoby wykorzystanie korytarzy humanitarnych we współpracy z UNHCR, przy czym państwa członkowskie zobowiązane byłyby w stosownych przypadkach do zapewnienia wszelkiego wsparcia w zakresie uzyskania wiz;

42. jest zdania, że systemy azylowe niektórych państw członkowskich pierwszej linii są już wyraźnie przeciążone i że zgodnie ze swymi zapisami dyrektywa w sprawie ochrony tymczasowej powinna zostać już dawno uruchomiona; wzywa do przedstawienia jasnej definicji pojęcia „masowy napływ” podczas przeglądu tej dyrektywy; zakłada, że przegląd dyrektywy w sprawie ochrony tymczasowej może być częścią przeglądu systemu dublińskiego;

Integracja

43. zwraca uwagę na kluczowe znaczenie zaangażowania społecznego wszystkich podmiotów i sugeruje w związku z tym, że należy wzmocnić wymianę najlepszych praktyk w zakresie środków służących integracji, przy jednoczesnym poszanowaniu kompetencji państw członkowskich w tym zakresie; podkreśla, że środki na rzecz integracji wszystkich legalnie przebywających obywateli państw trzecich powinny propagować włączenie społeczne, a nie izolację; zauważa, że kluczową rolę w procesie integracji mają do odegrania lokalne i regionalne władze, w tym miasta;

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2001/55/WE z dnia 20 lipca 2001 r. w sprawie minimalnych standardów przyznawania tymczasowej ochrony na wypadek masowego napływu wysiedleńców oraz środków wspierających równowagę wysiłków między państwami członkowskimi związanych z przyjęciem takich osób wraz z jego następstwami (Dz.U. L 212 z 7.8.2001, s. 12).

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

44. podkreśla, że przyjmujące państwa członkowskie powinny oferować uchodźcom wsparcie oraz możliwości integracji i rozpoczęcia nowego życia w społeczeństwie przyjmującym; zauważa, że środki te powinny obejmować zakwaterowanie, kursy w zakresie rozwijania umiejętności czytania i pisania oraz kursy językowe, dialog międzykulturowy, kształcenie i szkolenia zawodowe, a także skuteczny dostęp do struktur demokratycznych w społeczeństwie – zgodnie z dyrektywą w sprawie kwalifikowania⁽¹⁾; zwraca uwagę, że uchodźcy – tak jak obywatele Unii – mają zarówno prawa, jak i obowiązki w przyjmujących państwach członkowskich; podkreśla zatem, że integracja to proces dwukierunkowy oraz że poszanowanie wartości, na których opiera się Unia, jak również poszanowanie praw podstawowych uchodźców musi być nieodłączną częścią procesu integracji;

45. przypomina, że na mocy art. 15 dyrektywy w sprawie warunków przyjmowania państwa członkowskie zobowiązane są określić warunki zapewniania dostępu do swych rynków pracy osobom ubiegającym się o ochronę międzynarodową, pod warunkiem że dostęp do nich faktycznie jest możliwy i odbywa się w ramach czasowych opisanych w ust. 1 tego artykułu; ze zrozumieniem odnosi się do faktu, że zgodnie z przepisami art. 15 ust. 2 ze względów związanych z polityką rynku pracy państwa członkowskie mogą przyznać pierwszeństwo obywatelom Unii oraz obywatelom państw, które są stronami Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym, a także legalnie przebywającym obywatelom państw trzecich;

46. jest zdania, że jeżeli osoby, którym przyznano ochronę międzynarodową na terenie Unii, otrzymają propozycję zatrudnienia w państwie członkowskim innym niż państwo, w którym uzyskały one ochronę międzynarodową, powinny one móc skorzystać z takiej oferty;

47. ponownie potwierdza, że uznawanie kwalifikacji zdobytych za granicą to praktyczny sposób zapewnienia lepszej integracji obywateli państw trzecich już przebywających na terenie Unii, i wzywa Komisję do wystosowania odpowiednich wniosków w tym względzie;

48. zachęca do realizowania prywatnych i wspólnotowych programów integracyjnych dla osób, którym zezwolono na przesiedlenie, w oparciu o wzorce czerpane z państw członkowskich oraz organów lokalnych, a także we współpracy z nimi;

Jedność rodziny

49. zachęca państwa członkowskie, by dążyły do utrzymania jedności rodzin, co wspomogłoby proces integracji w długiej perspektywie czasowej, jako że zapewni skupienie się zainteresowanych osób na przystosowaniu się do nowej sytuacji, nie zaś na obawie o członków rodziny znajdujących się w niebezpieczeństwie;

50. podkreśla, że państwa członkowskie powinny wyeliminować przeszkody natury prawnej i praktycznej, by szybciej podejmować decyzje w sprawie łączenia rodzin;

51. zaleca, aby do czasu dokonania całkowitego przeglądu rozporządzenia dublińskiego państwa członkowskie skutecznie wykorzystywały klauzule dyskrecjonalne w celu poszanowania zasady jedności rodziny;

Dzieci

52. podkreśla szczególnie trudną sytuację dzieci przybywających do Unii i ponownie zwraca uwagę, że każde dziecko ma prawo do bycia traktowanym przede wszystkim jako dziecko; wzywa państwa członkowskie do pełnego stosowania szczegółowych przepisów w ramach wspólnego europejskiego systemu azylowego dotyczących małoletnich bez opieki, w tym dostępu do pomocy prawnej, opieki, opieki zdrowotnej, zakwaterowania i edukacji, prawa do tego, by rozmawiano z nimi w zrozumiałym dla nich języku, a także do bycia przesłuchiwanym przez odpowiednio wyszkolonych funkcjonariuszy; ponownie podkreśla, że państwa członkowskie nie powinny zatrzymywać dzieci dlatego, że są migrantami;

53. przypomina, że należy objąć wsparciem i ochroną dzieci bez opieki i dzieci odseparowane od rodziców oraz przekazywać im informacje, mając na względzie ich nadrzędny interes, a także przypomina, że należy szybko rozpatrywać wnioski o łączenie rodzin wypełnione przez dzieci bez opieki i dzieci odseparowane od rodziców;

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony (Dz.U. L 337 z 20.12.2011, s. 9).

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

54. zauważa, że skuteczna opieka i system ochrony uwzględniający potrzeby dzieci mają decydujące znaczenie w zapobieganiu nadużyciom, zaniedbaniom i wykorzystywaniu, których ofiarami padają dzieci pozbawione opieki rodzicielskiej; podkreśla znaczenie sformułowania unijnych wytycznych dotyczących systemu opieki mających na celu zapewnienie odpowiedniego wsparcia i ochrony oraz zagwarantowanie równego traktowania dzieci będących obywatelami i dziećmi krajowymi;

55. uważa, że ocena wieku powinna być przeprowadzana w sposób jak najmniej inwazyjny, a także w sposób multidyscyplinarny oraz bezpieczny i powinna się odbywać z poszanowaniem integralności cielesnej i godności ludzkiej, ze szczególnym uwzględnieniem dziewcząt, oraz że powinni ją przeprowadzać niezależni i wykwalifikowani lekarze i specjaliści;

56. wzywa państwa członkowskie do gromadzenia zdezagregowanych danych o sytuacji dzieci będących uchodźcami i migrantami, aby poprawić zdolność systemów do integrowania dzieci będących uchodźcami i migrantami;

Powroty

57. rozumie, że bezpieczny powrót ludzi, których w wyniku indywidualnego rozpatrzenia wniosku azylowego uznano za niekwalifikujących się do udzielenia ochrony w Unii Europejskiej, musi odbywać się w ramach właściwego zastosowania wspólnego europejskiego systemu azylowego;

58. przyznaje, że w świetle faktu, iż w 2014 r. 36 % obywateli państw trzecich, którzy musieli opuścić Unię Europejską, pomyślnie powróciło do swych krajów, istnieje potrzeba poprawy skuteczności unijnego systemu powrotów;

59. uważa, że aby zwiększyć efektywność readmisji oraz zapewnić spójność powrotów na szczeblu europejskim, konieczne będzie przyjęcie nowych unijnych umów o readmisji, które powinny być nadrzędne w stosunku do dwustronnych umów między państwami członkowskimi a państwami trzecimi;

60. jest zdania, że powrót migrantów powinien odbywać się w sposób bezpieczny, przy pełnym poszanowaniu ich praw podstawowych i proceduralnych oraz tylko wówczas, gdy kraj powrotu jest dla nich bezpieczny; w związku z tym powtarza, że należy nadać pierwszeństwo powrotom dobrowolnym nad powrotami przymusowymi;

61. sugeruje, że podejmowane przez państwa członkowskie próby „zawrócenia” migrantów, którym nie zaferowano możliwości złożenia wniosku o azyl, są sprzeczne z prawem unijnym i międzynarodowym oraz że Komisja powinna podjąć odpowiednie działania wobec każdego państwa członkowskiego, które będzie usiłowało to uczynić;

Wykaz bezpiecznych krajów pochodzenia

62. przyjmuje do wiadomości niedawny wniosek Komisji w sprawie unijnego wykazu bezpiecznych krajów pochodzenia zmieniający dyrektywę w sprawie procedur azylowych⁽¹⁾; zauważa, że gdyby wykaz taki miał być obowiązkowy dla państw członkowskich, mógłby on zasadniczo stać się ważnym narzędziem ułatwiającym procedurę azylową, w tym powroty;

63. ubolewa nad aktualną sytuacją, w której państwa członkowskie stosują różne wykazy wymieniające różne bezpieczne kraje, co uniemożliwia jednolite stosowanie zasad oraz sprzyja wtórnemu przemieszczaniu się;

64. podkreśla, że lista bezpiecznych krajów pochodzenia nie powinna umniejszać wagi zasady, że każda osoba powinna mieć prawo do odpowiedniej indywidualnej oceny jej wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej;

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej (Dz.U. L 180 z 29.6.2013, s. 60).

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

Postępowania w przypadku naruszenia przepisów

65. zauważa, że we wrześniu 2015 r. Komisja musiała wydać 40 decyzji dotyczących postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego w odniesieniu do wdrażania wspólnego europejskiego systemu azylowego przeciwko 19 państwom członkowskim, przy czym w toku są już 34 tego rodzaju postępowania; ponownie zwraca uwagę, że Parlament powinien być w pełni informowany o postępowaniach wszczynanych przez Komisję wobec państw członkowskich, które nie wdrożyły prawodawstwa unijnego w tej dziedzinie lub wdrożyły je w niewystarczającym stopniu;
66. podkreśla, jak ważne jest, by po uzgodnieniu i przyjęciu prawodawstwa unijnego państwa członkowskie dotrzymały swej części umowy i wdrożyły to prawodawstwo;
67. zauważa ponadto, że nie da się właściwie ocenić zalet i wad niektórych elementów wspólnego europejskiego systemu azylowego z uwagi na fakt, że wiele państw członkowskich nie wdrożyło jeszcze w pełni odnośnego prawodawstwa;

Europejski Urząd Wsparcia w dziedzinie Azylu (EASO)

68. zaleca, by w długoterminowej perspektywie EASO przekształcono w instytucję pełniącą funkcję głównego koordynatora wspólnego europejskiego systemu azylowego w celu zagwarantowania jednolitego stosowania zasad tego systemu; przypomina, że w miarę jak wspólny europejski system azylowy stawać się będzie autentycznie ogólnoeuropejskim rozwiązaniem, EASO musi rozwinąć się i z organizacji zrzeszającej grono ekspertów z państw członkowskich musi przekształcić się w pełnoprawną unijną agencję zapewniającą wsparcie operacyjne państwom członkowskim oraz podobne wsparcie na granicach zewnętrznych; podkreśla w tym względzie, że urząd ten powinien koniecznie otrzymać niezbędne środki finansowe oraz zasoby ludzkie w krótko-, średnio i długoterminowej perspektywie;
69. zauważa, że budżet EASO na 2015 r. przeznaczony na relokację, przesiedlenia i zewnętrzny wymiar wyniósł zaledwie 30 000 EUR; podkreśla, że tak niewielki budżet jest niepoważny w świetle obecnych wydarzeń w regionie Morza Śródziemnego oraz w kontekście licznych odniesień do EASO zawartych w decyzjach w sprawie relokacji; przypomina, że w perspektywie krótko-, średnio- i długoterminowej konieczne będzie znaczne zwiększenie budżetu EASO, jego zasobów ludzkich oraz środków, jakie urząd przeznacza na relokację i przesiedlenia;

Frontex i proponowana nowa Europejska Straż Graniczna i Przybrzeżna

70. zauważa rolę, jaką Frontex odgrywa w ostatnim czasie, udzielając pomocy wszystkim statkom i osobom znajdującym się w niebezpieczeństwie na morzu, oraz docenia wkład tej agencji – poprzez wspólne operacje „Tryton” i „Posejdon” – w ocalenie wielu istnień ludzkich na Morzu Śródziemnym;
71. rozumie, że zaproponowana w ostatnim czasie Europejska Straż Graniczna i Przybrzeżna ma w zamierzeniu zastąpić Frontex i zagwarantować zintegrowane zarządzanie granicami zewnętrznymi na szczeblu europejskim w celu skutecznego zarządzania migracją i zapewnienia wysokiego poziomu bezpieczeństwa wewnętrznego w Unii, przy jednoczesnym zagwarantowaniu swobodnego przepływu osób na jej terytorium; zgodnie z traktatami i protokołami do nich zwraca uwagę, że państwa członkowskie, które są stroną porozumień z Schengen, lecz nie są jeszcze częścią strefy Schengen bez wewnętrznych kontroli granicznych, mogą uczestniczyć we wszystkich działaniach zgodnie z nowym wnioskiem, a także mogą czerpać z nich korzyści;
72. wyraża gotowość do negocjacji w sprawie wniosku ustawodawczego w ramach instytucji pełniących rolę współprawodawców, a także pomiędzy tymi instytucjami, w kontekście zwykłej procedury ustawodawczej, zgodnie z art. 294 TFUE;

Strefa Schengen a zarządzanie granicami zewnętrznymi oraz ich bezpieczeństwo

73. przypomina, że od momentu utworzenia strefy Schengen Unia stanowi obszar niepodzielony wewnętrznymi granicami, że państwa członkowskie należące do strefy Schengen opracowały stopniowo wdrażaną wspólną politykę w zakresie granic zewnętrznych strefy Schengen oraz że naturalną konsekwencją tego systemu od zawsze było zniesienie kontroli na granicach wewnętrznych, któremu jednocześnie powinny towarzyszyć wprowadzenie środków kompensujących służących wzmocnieniu ochrony zewnętrznych granic strefy Schengen oraz wymiana informacji za pośrednictwem systemu informacyjnego Schengen („SIS”);
74. przyznaje, że integralność strefy Schengen oraz zniesienie kontroli na granicach wewnętrznych uzależnione są od funkcjonowania skutecznego procesu zarządzania granicami zewnętrznymi, zakładającego stosowanie przez wszystkie państwa członkowskie wspólnych wysokich standardów ochrony granic zewnętrznych i skuteczną wymianę informacji między nimi;

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

75. przyznaje, że Unia musi wzmocnić ochronę swoich granic zewnętrznych i dalej rozwijać wspólny europejski system azylowy oraz że konieczne jest podjęcie odpowiednich działań w celu wzmocnienia potencjału strefy Schengen, by była w stanie mierzyć się z nowymi wyzwaniami stojącymi przed Europą i gwarantować podstawowe zasady, a mianowicie bezpieczeństwo i swobodny przepływ osób;

76. zauważa, że wjazd na terytorium strefy Schengen jest zasadniczo kontrolowany na granicach zewnętrznych w oparciu o kodeks graniczny Schengen oraz że obywatele wielu państw trzecich wymagają również wizy, aby wjechać na jej teren;

77. przypomina apel UNHCR, który zwrócił uwagę, że poszanowanie praw podstawowych i międzynarodowych zobowiązań można zagwarantować tylko wówczas, gdy procedury i plany operacyjne będą odzwierciedlać te zobowiązania, czego przejawem muszą być praktyczne, jednoznaczne wytyczne dla funkcjonariuszy straży granicznej, w tym funkcjonariuszy ochraniających granice lądowe, morskie i powietrzne; wskazuje na konieczność dalszego wzmocnienia unijnego mechanizmu ochrony ludności, aby zapewnić możliwość podejmowania stosownych działań w obliczu zdarzeń wywołujących szerokie skutki, które dotyczą znaczną liczbę państw członkowskich;

78. ponownie podkreśla, że w kwestii przepisów dotyczących konkretnie dziedziny azylu i migracji, aby przepisy regulujące granice wewnętrzne i zewnętrzne były skuteczne, konieczne jest prawidłowe wdrożenie przez państwa członkowskie środków uzgodnionych na szczeblu Unii; podkreśla, że skuteczniejsze wdrożenie środków przez państwa członkowskie na granicach zewnętrznych z uwagi na narastającą presję ma zasadnicze znaczenie i pozwoli do pewnego stopnia rozwiązać obawy o bezpieczeństwo obywateli;

79. zauważa, że w dniu 15 grudnia 2015 r. Komisja przedstawiła wniosek w sprawie ukierunkowanej modyfikacji kodeksu granicznego Schengen, proponując wprowadzenie na zewnętrznych granicach strefy Schengen systematycznych kontroli wszystkich obywateli Unii (a nie tylko obywateli państw trzecich) polegających na sprawdzaniu ich w odpowiednich bazach danych;

80. uważa, że strefa Schengen jest jednym z głównych osiągnięć europejskiej integracji; zwraca uwagę, że konflikt w Syrii oraz inne konflikty w tym regionie spowodowały rekordowy napływ uchodźców i migrantów do Unii, co z kolei ujawniło niedoskonałości na niektórych zewnętrznych granicach Unii; niepokoi się, że w odpowiedzi na tę sytuację niektóre państwa członkowskie postanowiły zamknąć swoje wewnętrzne granice lub wprowadzić tymczasowe kontrole graniczne, podważając w ten sposób właściwe funkcjonowanie strefy Schengen;

Punkty szybkiej rejestracji migrantów (hotspoty)

81. przypomina, że w systemie „Hotspot” zaproponowanym przez Komisję w Europejskim programie w zakresie migracji agencja ochrony granic, EASO, Europol i Eurojust mają udzielać państwom członkowskim wsparcia operacyjnego zgodnie z ich odpowiednimi mandatami;

82. wskazuje w tym kontekście, że unijne agencje wymagają niezbędnych zasobów, aby były w stanie realizować powierzone im zadania; domaga się, by unijne agencje oraz państwa członkowskie w pełni informowały Parlament o pracach prowadzonych w hotspotach;

83. zwraca uwagę, że obie decyzje w sprawie relokacji przewidują udzielenie Włochom i Grecji wsparcia operacyjnego w hotspotach przy weryfikacji migrantów w momencie ich pierwszego przybycia do UE, rejestracji ich wniosków o ochronę międzynarodową, udzielaniu informacji osobom ubiegającym się o ochronę na temat relokacji, organizacji operacji powrotowych obejmujących osoby, które nie wystąpiły o ochronę międzynarodową i którym nie przysługuje z innego tytułu prawo do pozostania w UE lub których wnioski odrzucono, a także przy ułatwianiu realizacji wszystkich etapów samej procedury relokacji;

84. apeluje o jak najszybsze tworzenie hotspotów, aby udzielić tym państwom członkowskim konkretnej pomocy operacyjnej; domaga się przydziału zasobów technicznych i finansowych państwom członkowskim, do których w pierwszym rzędzie przybywają migranci, takim jak Włochy i Grecja, aby zapewnić szybką i skuteczną rejestrację wszystkich migrantów przybywających do Unii oraz przekazanie ich spraw właściwym organom, przy pełnym poszanowaniu ich praw podstawowych; uważa, że szybkie i skuteczne wsparcie państw członkowskich przez Unię i zaakceptowanie takiej pomocy jest istotne dla wzajemnego zaufania;

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

85. uznaje, że jednym z zasadniczych celów hotspotów jest umożliwienie Unii szybkiego udzielania ochrony i pomocy humanitarnej potrzebującym; podkreśla, że należy dołożyć wielkich starań, by klasyfikacja migrantów znajdujących się w tych punktach przebiegała z pełnym poszanowaniem praw wszystkich migrantów; przyznaje jednak, że prawidłowa identyfikacja osób ubiegających się o ochronę międzynarodową w punkcie pierwszego przybycia do Unii powinna ułatwić ogólne funkcjonowanie zreformowanego wspólnego europejskiego systemu azylowego;

Przepisy prawa karnego w kontekście migracji

86. zauważa, że w swoim planie działania na rzecz zwalczania przemytu migrantów Komisja zaznaczyła, że rozważa zmianę dyrektywy Rady 2004/81/WE w sprawie dokumentu pobytowego wydawanego obywatelom państw trzecich, którzy są ofiarami handlu ludźmi lub wcześniej byli przedmiotem działań ułatwiających nielegalną imigrację, którzy współpracują z właściwymi organami;

87. jest przekonany, że zmiana ta jest konieczna oraz że należy rozważyć wprowadzenie systemu umożliwiającego ofiarom handlu ludźmi i przemytu ludzi ujawnienie się i udzielenie pomocy w skutecznym ściganiu handlarza lub przemytnika, bez obaw o to, że same będą ścigane;

88. zauważa, że Komisja rozważa zmianę dyrektywy Rady 2002/90/WE definiującą ułatwianie nielegalnego wjazdu, tranzytu i pobytu; stoi na stanowisku, że osoby niosące potrzebującym różnego rodzaju pomoc humanitarną nie powinny podlegać karze, a prawo UE powinno odzwierciedlać tę zasadę;

89. podkreśla, że kolejnym ważnym krokiem w stronę likwidacji przestępczych sieci zajmujących się przemytem ludzi i handlem ludźmi jest nadanie priorytetowego znaczenia dochodzeniom finansowym, ponieważ wysłedzenie i konfiskata zysków tych przestępczych sieci ma decydujące znaczenie, jeśli mają zostać osłabione i doprowadzone do ostatecznej likwidacji; apeluje w związku z tym do państw członkowskich o szybką i skuteczną transpozycję czwartej dyrektywy w sprawie przeciwdziałania praniu pieniędzy;

90. przypomina, że aby zagwarantować skuteczne prowadzenie dochodzeń, zasadnicze znaczenie ma przeszkolenie właściwych służb, tak aby ich funkcjonariusze w pełni rozumieli proceder, który mają zwalczać, i wiedzieli, jak go wykrywać na wczesnym etapie;

Współpraca z państwami trzecimi

91. zwraca uwagę na konieczność dalszego rozwijania globalnego podejścia do kwestii migracji i mobilności (GPMM) w części dotyczącej systemu azylowego i ochrony międzynarodowej, przy większym zaangażowaniu państw trzecich; zauważa, że obecne działania prowadzone w tym obszarze – w ramach regionalnych programów ochrony i regionalnych programów rozwoju i ochrony – koncentrują się na budowie potencjału niezbędnego, by umożliwić walkę z sieciami prowadzącymi przemyt ludzi i handel ludźmi w państwach trzecich, z których pochodzą ofiary tego procedury, oraz w państwach trzecich leżących na szlakach przerzutowych; zauważa jednocześnie, że programy te – w zakresie, w jakim dotyczą przesiedleń – nadal pozostają niewydolne; jest przekonany, że działania na rzecz budowy potencjału i działania związane z przesiedleniami należy zintensyfikować i realizować wspólnie z państwami trzecimi, w których przebywa duża liczba uchodźców;

92. zauważa, że GPMM jest podstawowym instrumentem, w którym określono cele zewnętrznej polityki Unii w dziedzinie migracji, azylu i granic; zwraca uwagę, że pod tym zbiorczym terminem kryją się różnorodne instrumenty, w tym dialogi regionalne, dialogi dwustronne, partnerstwa na rzecz mobilności, wspólne programy w obszarze migracji i mobilności, umowy o readmisji, umowy o ułatwieniach wizowych, umowy o zwolnieniu z obowiązku wizowego, regionalne programy ochrony i regionalne programy rozwoju i ochrony;

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

93. zdaje sobie sprawę, że w kontekście wymiaru zewnętrznego należy koncentrować się na współpracy z państwami trzecimi przy zwalczaniu głównych przyczyn nieuregulowanego napływu migrantów do Europy i zapobieganiu mu; jest świadomy, że partnerstwa i współpracę z najważniejszymi krajami, z których pochodzą migranci, oraz krajami tranzytowymi i docelowymi należy nadal traktować priorytetowo, na przykład w ramach procesu chartumskiego czy procesu z Rabatu, dialogu UE–Afryka poświęconego migracji i mobilności, procesu budapesztańskiego i procesu praskiego;

94. zwraca uwagę, że Unia i państwa członkowskie muszą ostrożnie wybierać, którym organom ścigania w państwach trzecich będą udzielały wsparcia, biorąc pod uwagę to, czy organy te znane są z łamania praw człowieka migrantów;

95. zaleca, by współpraca z państwami trzecimi zakładała ocenę ich systemów azylowych, systemów wsparcia dla uchodźców oraz ich zdolności i woli zwalczania procederu handlu ludźmi i przemytu ludzi, które mają miejsce na ich terytorium lub których szlaki prowadzą przez ich terytorium;

96. wzywa Unię, by pomogła państwom trzecim w budowie ich systemów azylowych oraz sformułowaniu strategii integracyjnych, aby umożliwić obywatelom państw trzecich, którzy wymagają ochrony międzynarodowej, ubieganie się o tę ochronę w tych państwach; uważa, że w kontekście współpracy z państwami trzecimi Unia musi przyjąć podejście niosące korzyści wszystkim zaangażowanym stronom, tzn. podejście, które jest korzystne dla Unii, dla danego państwa trzeciego oraz dla uchodźców i migrantów przebywających w tym państwie trzecim;

97. przypomina, że Unia zacieśniła zewnętrzną współpracę z państwami trzecimi w dziedzinie migracji i azylu, aby być w stanie podjąć odpowiednie działania w odpowiedzi na obecny kryzys uchodźczy, oraz uruchomiła nowe inicjatywy na rzecz współpracy, takie jak wspólny plan działania UE–Turcja; podkreśla w tym kontekście konieczność wypełnienia przez wszystkie strony swoich zobowiązań wynikających ze wspólnego planu działania, w tym wyeliminowania głównych powodów masowego napływu Syryjczyków, zintensyfikowania współpracy przy zapewnianiu wsparcia Syryjczykom, którym udzielono tymczasowej ochrony, oraz goszczącym je społecznościom w Turcji, a także konieczność wypełnienia przez Turcję swoich zobowiązań i zatamowania nieuregulowanych przepływów migrantów z jej terytorium na terytorium Unii;

Kampanie informacyjne

98. zauważa, że wiele przemycających osób jest w pewnym stopniu świadomych zagrożeń, które czyhają na nie podczas potencjalnie niebezpiecznej podróży do Europy, a jednak decydują się one mimo wszystko wyruszyć w podróż, gdyż zagrożenia te uznają za mniejsze niż ryzyko, jakie wiąże się z pozostaniem na miejscu;

99. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że plan działania na rzecz zwalczania przemytu migrantów uzależnia rozpoczęcie nowych kampanii informacyjnych od wyników oceny tych obecnie prowadzonych; zaleca, by wszelkie kampanie tego rodzaju przekazywały informacje na temat kryteriów stosowanych przy ustalaniu statusu ochrony w Unii, gdyż tego rodzaju informacje mogłyby przekonać niektórych migrantów do niepodejmowania podróży, skoro istnieje ryzyko, że wyruszą w niebezpieczną podróż tylko po to, by ich zawrócono, gdy nie zostanie im przyznana ochrona;

Eliminowanie najważniejszych przyczyn

100. ponownie potwierdza, że Unia musi przyjąć długoterminową strategię, aby pomóc wyeliminować w państwach trzecich czynniki ryzyka (konflikt, prześladowania, czystki etniczne, powszechna przemoc lub inne czynniki, takie jak skrajne ubóstwo, zmiana klimatu lub klęski żywiołowe), które zmuszają ludzi do korzystania z usług sieci przemytników, postrzeganych przez tych ludzi jako jedyna szansa na przedostanie się do Unii;

101. przypomina, że specjalny sprawozdawca ONZ ds. praw człowieka migrantów także wezwał Unię do otwarcia legalnych kanałów migracji, żeby umożliwić migrantom korzystanie z formalnych dróg wjazdu i wyjazdu, tak by nie uciekali się do pomocy grup przemytników;

102. zwraca uwagę, że wzrost liczby uchodźców przybywających do Unii, który nastąpił w ostatnim czasie, pokazał, że same środki zapobiegawcze nie wystarczą, by kontrolować obecne zjawisko migracji;

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

103. przyznaje, że w długoterminowej perspektywie większą dynamikę należy nadać procesowi rozwiązywania kwestii geopolitycznych wpływających na podstawowe przyczyny migracji, ponieważ zjawiska takie jak wojna, ubóstwo, korupcja, głód i brak perspektyw oznaczają, że ludzie będą nadal czuli się zmuszeni uciekać do Europy, chyba że Unia poszuka sposobów wsparcia odbudowy tych krajów; zwraca uwagę, że oznacza to, iż Komisja i państwa członkowskie muszą wygospodarować środki finansowe, aby pomóc w budowie potencjału państw trzecich, m.in. poprzez wspieranie inwestycji i kształcenia, wzmacnianie i egzekwowanie systemów azylowych, pomoc w skuteczniejszej kontroli granic oraz wzmacnianie systemu prawnego i sądownictwa w tych państwach;

Fundusze dla państw trzecich

104. zauważa, że głównym instrumentem wsparcia finansowego państw trzecich jest Instrument Finansowania Współpracy na rzecz Rozwoju (DCI), który stanowi jedyny instrument przewidujący unijne środki na finansowanie tematyczne w dziedzinie migracji w wymiarze globalnym w ramach programu dotyczącego globalnych dóbr publicznych i wyzwań, którym zarządza Dyrekcja Generalna (DG) ds. Współpracy Międzynarodowej i Rozwoju (DEVCO); zwraca również uwagę, że podobnie jak w przypadku środków finansowych przyznanych bezpośrednio państwom członkowskim, w zarządzaniu DCI uczestniczą też inne dyrekcje generalne Komisji i organy Unii, a mianowicie pomocy Unii dla krajów sąsiadujących udziela DG ds. Polityki Sąsiedztwa i Negocjacji w sprawie Rozszerzenia za pośrednictwem Instrumentu Pomocy Przedakcesyjnej, pomocy humanitarnej udziela DG ds. Pomocy Humanitarnej i Ochrony Ludności (ECHO), a Instrumentem na rzecz przyczyniania się do Stabilności i Pokoju zarządza Europejska Służba Działań Zewnętrznych (ESDZ); przypomina, że ponieważ dwa fundusze zarządzane przez DG ds. Migracji i Spraw Wewnętrznych (HOME) – Fundusz Azylu, Migracji i Integracji oraz Fundusz Bezpieczeństwa Wewnętrznego – mają również wymiar zewnętrzny, oznacza to, że w obszarze finansowania zewnętrznego pojawił się nowy podmiot;

105. z zadowoleniem przyjmuje utworzony niedawno kryzysowy fundusz powierniczy UE dla Afryki oraz zasilenie go kwotą w wysokości 1,8 mld EUR, dzięki czemu system finansowania państw trzecich wzbogacił się o dodatkowy element; wzywa państwa członkowskie do dalszego zasilania tego funduszu;

106. zaleca, by zgodnie z GPMM w polityce zewnętrznej UE i mechanizmach unijnego finansowania na równi traktować cztery filary tematyczne dotyczące (i) legalnej migracji i mobilności, (ii) nieuregulowanej migracji i handlu ludźmi, (iii) ochrony międzynarodowej i (iv) wpływu migracji na rozwój;

Przejrzystość finansowania

107. zauważa, że polityka migracyjna Unii jest wdrażana za pośrednictwem różnych instrumentów polityki, z których każdy ma własne cele, nie zawsze wzajemnie powiązane, i brak jest wystarczającej koordynacji finansowania między wieloma zaangażowanymi podmiotami; wskazuje, że rozdrobnienie linii budżetowych oraz odpowiedzialności prowadzi do powstania struktury zarządzania, która może utrudnić uzyskanie pełnego obrazu tego, w jaki sposób przydzielą się i ostatecznie wykorzystuje różne dostępne fundusze; zwraca również uwagę, że takie rozdrobnienie powoduje, że trudniej jest oszacować łączną kwotę środków wydatkowanych przez Unię na politykę migracyjną;

108. jest zdania, że należy dokonać tego kompleksowego przeglądu finansowania unijnego związanego z migracją, tak w samej Unii, jak i poza nią, gdyż jego brak stanowi wyraźną przeszkodę w zapewnieniu przejrzystości i prawidłowym kształtowaniu polityki; zauważa w tym względzie, że jednym z możliwych wariantów mogłoby być utworzenie strony internetowej z bazą danych zawierającą informacje na temat wszystkich finansowanych przez Unię projektów związanych z polityką migracyjną; podkreśla, że konieczność zapewnienia przejrzystości dotyczy również linii budżetowych, aby zapewnić odpowiednie środki na realizację wszystkich celów unijnej polityki migracyjnej;

109. przypomina, że pozytywny wpływ środków finansowych UE na politykę migracyjną opiera się na procesach na szczeblu krajowym i unijnym, które zapewniają przejrzystość, skuteczne monitorowanie i rozliczalność; uważa, że należy zastanowić się nad tym, jak sprawić, by monitorowanie i ocena stały się procesami bieżącymi, a nie tylko procesami ex-post oraz że należy wzmocnić rolę Trybunału Obrachunkowego w tym zakresie; zauważa, że należy ustanowić wskaźniki jakościowe i ilościowe, które będzie można porównywać, aby zmierzyć wpływ funduszy UE i pomóc w ocenie, czy fundusze te osiągnęły swoje cele;

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

Dodatkowe finansowanie na potrzeby migracji

110. z zadowoleniem przyjmuje dodatkowe środki finansowe przewidziane w budżecie Unii na 2016 r., aby sprostać obecnej sytuacji w obszarze migracji; zauważa, że większość nowych środków to środki przewidziane w wieloletnich ramach finansowych (WRF) na lata 2014–2020, które zostały przesunięte, co oznacza, że Unia wydaje dziś to, co miała wydać w przyszłości;

111. przyznaje, że choć z zadowoleniem należy przyjąć ostatnie propozycje budżetowe i dodatkowe środki finansowe przewidziane w budżecie Unii na 2016 r., w tym wykorzystanie instrumentu elastyczności, to powód do zaniepokojenia ciągle stanowi dostępność finansowania w średnio- i długoterminowej perspektywie; z zaniepokojeniem zauważa, że zwiększeniu kwot proponowanych w liniach budżetowych dla Funduszu Azylu, Migracji i Integracji na 2016 r. nie towarzyszyła propozycja przeglądu zasobów ogólnych dostępnych w ramach tego funduszu na okres finansowania 2014–2020; zdaje sobie sprawę, że jeżeli sytuacja nie ulegnie zmianie, środki z tego funduszu skończą się na długo przed rokiem 2020;

112. zachęca państwa członkowskie do pełnego wykorzystywania możliwości oferowanych przez fundusze, które nie są bezpośrednio związane z polityką migracyjną, ale mogą zostać użyte do sfinansowania działań w tej dziedzinie (np. działań integracyjnych), takie jak środki dostępne w ramach Europejskiego Funduszu Społecznego, Europejskiego Funduszu Pomocy Najbardziej Potrzebującym, programu „Horyzont 2020”, Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego oraz programu „Prawa i obywatelstwo”;

113. zaleca, by w ramach przeglądu WRF zaplanowanego na koniec 2016 r. w dziale 3 budżetu Unii (Obywatelstwo, wolność, bezpieczeństwo i sprawiedliwość) udostępnić znaczne, dodatkowe zasoby, aby zapewnić dostępność odpowiednich środków finansowych uzależnionych od kształtowania się tendencji migracyjnych i powiązanych z nimi potrzeb finansowych w kontekście realizowanej przez Unię i państwa członkowskie polityki w dziedzinie azylu, migracji i integracji;

Zaangażowanie społeczeństwa obywatelskiego

114. wskazuje, że zapewnienie finansowania operacyjnego jest kluczowym wyzwaniem dla organizacji pozarządowych, ponieważ większość środków finansowych jest powiązana z realizacją konkretnych projektów; potwierdza, że należy propagować wolontariat i inicjatywy społeczeństwa obywatelskiego służące niesieniu pomocy migrantom, a w stosownych przypadkach działania te powinny być finansowane przez Komisję i państwa członkowskie; wzywa państwa członkowskie i Komisję, by stawiały sobie za cel – w stosownych przypadkach i w miarę możliwości – finansowanie projektów zarządzanych przez organizacje społeczeństwa obywatelskiego działające w dziedzinach migracji, integracji i azylu;

115. potwierdza konieczność zadbania o to, by społeczeństwo obywatelskie było zaangażowane w opracowywanie działań Unii i programów krajowych, zgodnie z zasadą partnerstwa określoną w kontekście Funduszu Azylu, Migracji i Integracji; proponuje, by na szczeblu Unii rozważyć możliwość prowadzenia regularnych konsultacji między Komisją a odpowiednimi organizacjami społeczeństwa obywatelskiego działającymi w dziedzinie azylu, migracji i integracji;

Tendencje demograficzne

116. zauważa, że jeszcze zanim nastąpił wzrost napływu migrantów do Unii w 2015 r., w opracowaniu OECD i Komisji z 2014 r. wskazano, że populacja w wieku produkcyjnym (15–64 lata) w Unii zmniejszy się o 7,5 mln osób między rokiem 2013 a 2020, a w przypadku nieuwzględnienia w prognozach migracji netto spadek ten byłby jeszcze większy i wiązałby się ze zmniejszeniem się populacji w wieku produkcyjnym o 11,7 mln osób;

117. wskazuje jednak, że według stanu na listopad 2015 r. stopa bezrobocia wśród osób młodych we wszystkich państwach członkowskich kształtowała się na poziomie 20 %;

118. zwraca również uwagę, że według ostatnich prognoz Eurostatu proporcja osób w wieku 65 lat i starszych w stosunku do osób w wieku 15–64 lata wzrosnie z 27,5 % na początku 2013 r. do niemal 50 % do 2050 r.; zauważa, że oznaczałoby to zmianę obecnego układu, w którym na każdą osobę w wieku 65 lat lub starszą przypadają cztery osoby w wieku produkcyjnym, i doprowadziło do sytuacji, w której na każdą osobę w wieku 65 lat lub starszą przypadająby zaledwie dwie osoby w wieku produkcyjnym;

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

Legalna migracja zarobkowa

119. stwierdza, że prawną podstawę zarządzania legalną migracją na szczeblu Unii stanowi art. 79 TFUE;

120. uznaje, że w art. 79 ust. 5 konkretnie zastrzeżono prawo państw członkowskich do ustalania wielkości napływu obywateli państw trzecich przybywających z państw trzecich na ich terytorium w poszukiwaniu pracy;

121. zauważa, że w strategii „Europa 2020” wskazano potrzebę sformułowania kompleksowej polityki w dziedzinie migracji zarobkowej oraz skuteczniejszej integracji migrantów w celu realizacji unijnych celów dotyczących inteligentnego, trwałego wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu;

122. zwraca uwagę, że istniejące ramy ustawodawcze UE regulujące dostęp obywateli państw trzecich do rynku pracy w Unii są dość rozproszone, gdyż koncentrują się na konkretnych kategoriach pracowników, a nie na uregulowaniu w sposób ogólny wszystkich pracowników migrujących;

123. stoi na stanowisku, że w długoterminowej perspektywie Unia będzie musiała przyjąć bardziej ogólne przepisy regulujące wjazd i pobyt tych obywateli państw trzecich szukających zatrudnienia w Unii, aby zapęścić luki występujące na unijnym rynku pracy;

Potrzeba lepszej jakości danych

124. apeluje o sformułowanie kompleksowej wizji rynku pracy w Unii, stanowiącej warunek konieczny opracowania polityki z zakresu rynku pracy; zauważa, że należy opracować narzędzia służące skuteczniejszej identyfikacji i skuteczniejszemu prognozowaniu obecnych i przyszłych potrzeb rynku pracy w Unii; proponuje w związku z tym, by istniejące narzędzia – takie jak narzędzia opracowane przez Europejskie Centrum Rozwoju Kształcenia Zawodowego (Cedefop) lub OECD – udoskonalić w oparciu o międzynarodowe dane statystyczne dotyczące potencjalnej podaży siły roboczej z państw trzecich, a nawet połączyć je z tymi statystykami, aby zapewnić dokładniejszy obraz sytuacji;

125. jest przekonany, że lepszej jakości dane i udoskonalone narzędzia do analizy tych danych mogą tylko pomóc decydentom w kształtowaniu przyszłej polityki w zakresie migracji zarobkowej oraz że Unia i państwa członkowskie powinny identyfikować luki występujące na ich rynkach pracy, dzięki czemu będą mogły zapęścić wakaty, które w innym przypadku pozostałyby nieobsadzone;

Wyzysk pracowników

126. zauważa, że wyzysk pracowników może być następstwem handlu ludźmi i przemytu ludzi, lecz może mieć miejsce nawet tam, gdzie ten proceder nie występuje, i w rezultacie prowadzi do bezkarności osób wyzyskujących migrantów o nieuregulowanym statusie w państwach członkowskich, w których wyzysk jako taki nie podlega kryminalizacji;

127. ubolewa nad tym, że istotnym czynnikiem sprzyjającym wyzyskowi pracowników, zwłaszcza w sektorach najbardziej narażonych na ten proceder (rolnictwo, budownictwo, hotelarstwo i gastronomia, pracownicy domowi i usługi opiekuńcze), jest niewielkie ryzyko wykrycia lub ścigania pracodawców wykorzystujących pracę migrantów o nieuregulowanym statusie; zaleca, by w celu wyeliminowania tej bezkarności przede wszystkim konieczne dopilnowano, by wszystkie przypadki skrajnego wyzysku pracowników były kryminalizowane i należycie karane na mocy prawa krajowego, a po drugie – by zwiększono częstotliwość kontroli prowadzonych przez inspekcje pracy w sektorach, których dotyczy to ryzyko;

128. zauważa fakt, że obecnie w wielu państwach członkowskich wyzysk pracowników podlega karze tylko wówczas, gdy ma miejsce w kontekście handlu ludźmi, co zostawia szerokie pole do nadużyć w tych wszystkich przypadkach, w których osoby wyzyskujące pracowników nie brały udziału w handlu ludźmi lub ich udziału w tym procederze nie można im udowodnić;

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

129. podkreśla konieczność pełnego wdrożenia i prawidłowego stosowania w praktyce specjalnych procedur mających ułatwić składanie skarg, które ustanowiono w dyrektywie 2009/52/WE przewidującej minimalne normy w odniesieniu do kar i środków stosowanych wobec pracodawców zatrudniających nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich („dyrektywa w sprawie kar wobec pracodawców”); jest przekonany, że konieczna jest większa ochrona ofiar handlu ludźmi i osób przemycanych do Unii, które współpracują z właściwymi organami i pomagają im w pociąganiu tych handlarzy lub przemytników do odpowiedzialności; sugeruje, że należy również udzielić wsparcia w celu powołania europejskiej koalicji przedsiębiorców przeciwko handlowi ludźmi (zapropionowanej w strategii na rzecz wyeliminowania handlu ludźmi z 2014 r.), z myślą o rozwoju łańcuchów dostaw, które nie będą dotknięte procederem handlu ludźmi;

130. uważa, że wszelkie działania mające na celu wyeliminowanie wyzysku pracowników muszą ostatecznie być prowadzone dwutorowo: z jednej strony muszą służyć skutecznemu ściganiu pracodawców, a z drugiej – ochronie ofiar tego wyzysku;

Zmiana dyrektywy w sprawie niebieskiej karty

131. przypomina, że w programie w zakresie migracji Komisja ogłosiła zamiar zmiany dyrektywy w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w celu podjęcia pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji („dyrektywa w sprawie niebieskiej karty”), poświęcając szczególną uwagę kwestii zakresu stosowania tej dyrektywy (w celu ewentualnego włączenia do niej przedsiębiorców chcących inwestować w Europie) oraz udoskonaleniu przepisów dotyczących mobilności wewnątrz UE;

132. przypomina, że w sporządzonym przez Komisję sprawozdaniu z wykonania obecnej dyrektywy w sprawie niebieskiej karty podkreślono jej wady, w tym bardzo ograniczony stopień harmonizacji, do czego przyczyniła się duża swoboda pod względem sposobu jej wdrożenia, którą dyrektywa przyznała państwom członkowskim, a zwłaszcza prawo państw członkowskich do utrzymania równoległych systemów krajowych;

133. uważa też, że nie podlega wątpliwości, że dyrektywa ta powinna koncentrować się nie tylko na pracownikach o wysokich kwalifikacjach, lecz także na wybranych zawodach wymagających wysokich kwalifikacji, w których występuje potwierdzony niedobór siły roboczej; jest także zdania, że zmiany dyrektywy w sprawie niebieskiej karty powinny być ambitne i ukierunkowane oraz powinny doprowadzić do wyeliminowania niespójności w obecnej dyrektywie, zwłaszcza jeśli chodzi o równoległe systemy krajowe; zaleca rozważenie poszerzenia zakresu stosowania tej dyrektywy i uwzględnienie w niej obywateli państw trzecich, którzy mogliby pomóc wypełnić luki, których istnienie stwierdzono na unijnych rynkach pracy;

o

o o

134. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji, parlamentom i rządów państw członkowskich, a także EASO, Fronteksowi, Europolowi, Eurojustowi, FRA, eu-LISA, Radzie Europy, Komitetowi Regionów i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu.
